

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 18. října 2022 o odvolání obžalovaného **O. G.**, narozeného XXXX v XXXX, trvale bytem XXXX, XXXX, okres XXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Vyškově ze dne 2. 8. 2022, č. j. 2 T 41/2022-307, v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Markéty Jirsové a soudců Mgr. Dana Krátkého a JUDr. Vlastimíra Čecha

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudkem z podnětu odvolání obžalovaného zrušuje ve výrocích o náhradě škody ve vztahu k poškozenému J. J.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se nově rozhoduje tak, že obžalovanému O. G., narozenému XXXX v XXXX se podle § 228 odst. 1 trestního řádu ukládá povinnost zaplatit poškozenému J. J., narozenému XXXX, bytem XXXX, XXXX, nemajetkovou újmu ve výši 100.000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozený J. J. se zbytkem nároku na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný O. G. uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku spáchaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění soudu I. stupně měl dopustit tím, že dne 28. 5. 2021 kolem 16:15 hodin v XXXX, okres Vyškov za zahradou rodinného domu č. p. XXXX přišel k J. J., nar. XXXX, který zde sekal motorovou sekačkou trávu, na tohoto ze vzdálenosti přibližně 1 metru třikrát vystřelil z expanzní palné krátké zbraně Ekol Firat Compact 9 mm, když J. J. ve snaze před útokem uhnout poklekl, udeřil jej kovovou tyčí o délce 43 cm a průměru 1,2 cm do oblasti lokte pravé ruky a současně na něho z expanzní pistole dvakrát vystřelil ze vzdálenosti do 30 cm, když mířil na jeho čelo, přičemž následně J. J. v obraně před dalším útokem ho od sebe odhodil a poté shodil směrem do potoka, tímto jednáním způsobil J. J. zranění spočívající ve střelném poranění obličejové části hlavy charakteru zástřelu nespálených prachových zrn výmetné náplně či granul (krystalků) účinné látky, zhmoždění kůže a podkoží, očazení či ožehnutí kůže, s lokalizací ve střední části čelní krajiny, na hřbetu nosu a v menší míře na tváři pod pravým okem, zhmoždění v oblasti pravého lokte v podobě povrchní oděrky na zevní straně pravého loketního kloubu o velikosti 6 cm a oboustranné percepční poruše sluchu s oboustranným šumem v uších, přičemž poranění si vyžádalo ambulantní ošetření v Nemocnici Vyškov p.o., hospitalizaci ve Fakultní nemocnici u sv. Anny v Brně od 31. 5. 2021 do 4. 6. 2021 a citelně znesnadnilo obvyklý způsob života J. J. přibližně po dobu 8 dnů, když problémy se sluchem u poškozeného přetrvávají s tím, že obdobným mechanismem útoku – výstřelem z expanzní pistole ze vzdálenosti do 30 cm na obličejovou část - mohl poškozenému způsobit těžká poranění s trvalými následky v podobě nevratného termického poškození rohovky, poleptání rohovky dráždivou látkou nebo roztržení rohovky tlakovou vlnou.

Obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody v trvání 3 roků, který mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 roků se současným vyslovením dohledu a uložením, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil zaplatil způsobenou škodu.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci, a to plynové pistole EKOL Firat Compact 9 mm, zásobníku, 1 ks náboje 9 mm Supra-Pfefferpatron a 1 ks kovové tyče o délce 43 cm a průměru 1,2 cm.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky škodu ve výši 9.731 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit poškozenému J. J. nemajetkovou újmu ve výši 100.000 Kč.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byl poškozený J. J. odkázán s nárokem na náhradu škody ve výši 25.620 Kč na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byl poškozený J. J. se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 150.000 Kč odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byli na řízení ve věcech občanskoprávní s nároky na náhradu nemajetkové újmy odkázáni poškození J. J., G. J. a A. J.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání obžalovaný. Směřuje do výroku o vině, trestu i náhradě škody.

Obžalovaný soudu vytyká nesprávná skutková zjištění, ke kterým dospěl na základě důkazů, které ale nehodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu. Na základě zjištěné důkazní situace není možné, aby bylo jednání obžalovaného z hlediska hmotněprávního posouzení podřazeno pod zvlášť závažný zločin těžkého ublížení na zdraví. Nebyla dostatečně prokázána subjektivní stránka skutkové podstaty žalovaného zločinu, neboť v rámci právního posouzení jednání pachatele, kterým bylo zasaženo do zdraví poškozeného nelze vycházet jen z toho, jaká újma na zdraví poškozeného byla či mohla být jednáním obžalovaného způsobena.

Soudu I. stupně je vytýkáno i to, že došlo k nesprávnému vyhodnocení míry spoluzavinění poškozeného. V této souvislosti je poukazováno na předchozí slovní i fyzické inzultace obžalovaného ze strany poškozeného.

V závěru podaného odvolání obžalovaný opakuje, že svou vinu nepopíral a nepopírá. Skutečnost, že z hlediska obžalovaného došlo k jednání, které je mu kladeno za vinu nic nemění na tom, že je třeba posuzovat okolnosti dané věci komplexně v kontextu nejen dané situace, ale i dlouhodobých vztahů a okolností, které obžalovaného dovedly do stavu afektu, při němž jednal způsobem popsaným ve výroku o vině napadeného rozsudku. Tyto skutečnosti měl soud I. stupně reflektovat nejen při rozhodování o vině, ale také při ukládání trestu, kdy tento považuje obžalovaný za nepřiměřeně přísný vzhledem k délce zkušební doby a vyslovení dohledu. Obžalovaný dále nesouhlasí s rozhodnutím o náhradě škody ve vztahu k poškozenému J. J., neboť i zde měl soud I. stupně výrazně přihlédnout ke spoluzavinění poškozeného.

Je navrhováno zrušení napadeného rozsudku z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu a vrácení věci soudu I. stupně k novému rozhodnutí, kterým by obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 3,5 roku, přičemž nárok na náhradu nemajetkové újmy poškozeného by měl být přiměřeně snížen a obžalovanému by ze strany soudu mělo být umožněno nemajetkovou újmu uhradit ve splátkách při stanovení výše splátek 4.000 Kč měsíčně.

3. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal Krajský soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, přičemž přihlédl i k vadám, které nebyly podaným odvoláním vytýkány a dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nutno zrušit pouze ve výrocích o náhradě škody ve vztahu k poškozenému J. J.
4. Předně je třeba konstatovat, že napadený rozsudek je výsledkem řízení, ve kterém bylo postupováno v souladu s trestním řádem a nedošlo v něm k žádným procesním vadám v důsledku kterých by bylo na místě jeho zrušení z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
5. Soud I. stupně ve věci provedl všechno potřebné dokazování tak, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností.

Obžalovaný v podaném odvolání nenavrhuje doplnit dokazování žádnými dalšími důkazy.

Námítky, jež jsou rozvedeny v podaném odvolání, jsou pouze opakováním obhajoby obžalovaného, kterou uplatnil v řízení před soudem I. stupně. Ten se s ním však v odůvodnění napadeného rozsudku bezezbytku vypořádal, když vyložil, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Je výsadním právem soudem I. stupně provedené důkazy hodnotit a odvolacímu soudu nepřisluší z podnětu podaného odvolání měnit skutkové, respektive právní závěry jen proto, že se odvolatel domáhá jiného hodnocení důkazů. Zasahovat do hodnocení důkazů může odvolací soud pouze tehdy, jsou-li hodnoceny jen některé z provedených důkazů, respektive pokud jsou hodnoceny důkazy, které provedeny nebyly vůbec či byly provedeny v rozporu s trestním řádem anebo pokud je hodnocení důkazů v extrémním rozporu s jejich obsahem. Takovéto skutečnosti však v projednávané věci nenastaly.

Obžalovaný je jednoznačně ze spáchání trestné činnosti usvědčován výpovědí poškozeného J. J., který popsal, jakým způsobem a za jakých okolností byl napaden obžalovaný. Nemůže obstát obhajoba obžalovaného, že se cítil ze strany poškozeného ohrožen, a to zejména s ohledem na předchozí násilné jednání poškozeného. V době, kdy ke konfliktu došlo, se poškozený nacházel na svém pozemku, měl zapnutou motorovou sekačku, obžalovaného, který seděl rovněž na svém pozemku si nijak nevšímal a není tedy možné, aby za zvuku elektrické sekačky poškozený obžalovanému nadával a vyhrožoval tak intenzivně, že by to obžalovaný slyšel. I v případě, že by tomu tak bylo, však obžalovaný v žádném případě nebyl ze strany poškozeného žádným způsobem

ohrožován (zde nutno připomenout, že každý z aktérů, tedy jak poškozený, tak obžalovaný se nacházeli na svém vlastním pozemku, který je oplocen), takže nezbyvá než uzavřít, že obžalovaný bez jakéhokoliv důvodu napadl poškozeného tak, jak je popsáno ve výroku o vině napadeného rozsudku. O tom, že právě takovýmto způsobem konflikt probíhal není pochyb, neboť to jednoznačně vyplývá z výpovědi poškozeného J. J. Objektivně zjištěná zranění u poškozeného pak odpovídají jeho výpovědi.

Jestliže soud I. stupně na základě provedení dokazování dospěl k závěru, že obžalovaný vůči poškozenému ve vzdálenosti přibližně 1 metru třikrát vystřelil z expanzí palné krátké zbraně a následně poté, kdy poškozený poklekl ho udeřil kovovou tyčí o délce 43 cm a průměru 1,2 cm do oblasti loktu pravé ruky a současně na něho z expanzní pistole dvakrát vystřelil ze vzdálenosti do 30 cm, když přitom mířil na čelo poškozeného pak si obžalovaný musel být vědom toho, že takovéto jednání může poškozenému způsobit těžkou újmu na zdraví. Obžalovaný je svéprávný dospělý člověk, který netrpí žádnou duševní chorobou nebo poruchou a každému soudnému člověku musí být zřejmé, že pokud míří ze vzdálenosti do 30 cm na obličej a opakovaně vystřelí, může způsobit velmi závažná zranění tak, jak vyplývá ze závěru znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Jen shodou náhod nedošlo u poškozeného k těžké újmě na zdraví, např. ve ztrátě oka či sluchu. V tomto směru tedy nemůže obstát námitka obžalovaného, že nelze z jeho jednání dovozovat úmysl ve vztahu ke zvláště závažnému zločinu těžké újmy na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku, a to minimálně úmyslu nepřímého dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

6. Soud I. stupně, jak již bylo výše uvedeno, na obhajobu obžalovaného, kterou zopakoval u odvolacího řízení, velmi podrobným způsobem reagoval a dal ji do kontextu s dalšími ve věci provedenými důkazy. Odůvodnění napadeného rozsudku zcela splňuje požadavky uvedené v ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu a jelikož se odvolací soud s argumentací v něm uvedenou ztotožňuje, pro stručnost na ni odkazuje.
7. Ze správně zjištěného skutkového stavu byly vyvozeny i odpovídající závěry právní, a to s odkazem na to, co již bylo výše uvedeno i na závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství.

Výrok o vině byl tedy shledán jako správný a byl potvrzen.

8. Při ukládání trestu soud I. stupně respektoval všechny skutečnosti z tohoto pohledu rozhodné tak, jak mu to ukládají ustanovení § 37 - § 42 trestního zákoníku. Přihlédl jak k osobě obžalovaného, tak i ke všem polehčujícím i přitěžujícím okolnostem. Obžalovanému polehčovalo to, že je na něj třeba hledět jako by nebyl odsouzen, byť v opisu rejstříku trestů má 2 odsouzení. Obžalovanému nepolehčovalo doznání, neboť jeho vyjádření nelze chápat ani jako prezentaci upřímné lítosti, když jak v řízení před soudem I. stupně, tak i v podaném odvolání opakoval, že byl ze strany poškozenému k takovému jednání v podstatě vyprovokován.

Jednání obžalovaného vykazuje vysoký stupeň společenské škodlivosti, když je nutno připomenout, že pouze shodou náhod nedošlo u poškozeného k těžké újmě na zdraví spočívající například ve ztrátě oka či sluchu. S ohledem na trestní sazbu § 145 odst. 1 trestního zákoníku, která má výměru od 3 do 10 let bylo na místě zvažovat i uložení nepodmíněného trestu. Pokud soud I. stupně obžalovanému uložil trest při samé dolní hranici zákonné trestní sazby, a to v trvání 3 let s ještě podmíněným odkladem, byť na delší zkušební dobu v trvání 5 let za současného vyslovení dohledu, pak takto uložený trest nelze vnímat jako nepřiměřeně přísný a je zřejmé, že při jeho ukládání nalézací soud přihlédl k dlouhodobě nepříznivým vztahům mezi poškozeným a obžalovaným. Tyto fakta však nemohou mít vliv na rozhodnutí o vině, může k nim však soud přihlédnout při ukládání trestu. Ve zkušební době podmíněného odsouzení bude mít obžalovaný dostatek času k tomu, aby poškozenému J. J. uhradil nemajetkovou újmu ve výši 100.000 Kč, což odpovídá přibližně částce 1.700 Kč měsíčně. Zmocněnec poškozeného u odvolacího řízení

prezentoval ochotu poškozeného přistoupit na měsíční splátky, do vztahu mezi obžalovaným a poškozeným ohledně splácení škody, ale nemůže soud jakýmkoliv způsobem zasahovat. To, zda obžalovaný bude obžalovaný platit nemajetkovou újmu jednorázově či v pravidelných měsíčních splátkách je pouze na dohodě mezi obžalovaným a poškozeným.

9. Odvolací soud změnil napadený rozsudek toliko ve výroku o náhradě škody ve vztahu k poškozenému J. J. Odvolací soud nemá žádných námitek ve vztahu k určené nemajetkové újmě ve výši 100.000 Kč, když v tomto směru odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku pod body 21 – 24. Důvodem ke zrušení napadeného rozsudku ve vztahu k poškozenému J. J. byl ten fakt, že tak, jak byl koncipován soudem I. stupně byl značně nepřehledný, neboť tento rozhodoval ve vztahu k poškozenému nejen dle § 228 odst. 1 trestního řádu, ale také dle § 229 odst. 1, ale i odst. 2 trestního řádu, a to různými výroky pokud se týká jeho nároku na náhradu nemajetkové újmy. Jen z důvodu přehlednosti proto odvolací soud upravil výrok o náhradě škody ve vztahu k poškozenému J. J. tak, že obžalovaného podle § 228 odst. 1 trestního řádu stejně tak, jako soud I. stupně zavázal povinností zaplatit poškozenému J. J. nemajetkovou újmu ve výši 100.000 Kč a se zbytkem nároku na náhradu škody, respektive nemajetkové újmy, byl poškozený podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Jiných poškozených, tedy G. J., A. J. a Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, se změna rozsudku ve výroku o náhradě škody netýká.
10. Veřejné zasedání bylo konáno v nepřítomnosti obžalovaného. Tento byl řádně a včas vyrozuměn a byla u něj zachována i 5 denní lhůta k přípravě. U veřejného zasedání byl obžalovaný zastoupen obhájkyň, která zde také prezentovala souhlas obžalovaného s konáním veřejného zasedání v jeho nepřítomnosti. Takovýmto postupem nebyla porušena zásada kontradiktornosti a ústnosti trestního řízení, neboť obžalovaný se mohl k věci vyjádřit již před soudem I. stupně, když u odvolacího řízení žádné nové důkazy prováděny nebyly.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst.1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,

- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 18.10.2022

Mgr. Markéta Jirsová v. r.
předsedkyně senátu